

EEN KRACHTIGE REDEN OM TOT CHRISTUS TE KOMEN

*Een preek uitgesproken op zondagmorgen 21 maart 1880, door C.H. Spurgeon, in de
Metropolitan Tabernacle, Newington.*



Een grote menigte... die gehoord had wat voor grote dingen Hij deed, kwam naar Hem toe. Markus 3:8

De tegenstand van de groten der aarde heeft de zaak van Christus uiteindelijk niet kunnen belemmeren. De Farizeeën, de leiders van het religieuze denken, sloegen de handen ineen met de Herodianen, de hofpartij van die tijd, in hun poging om Jezus te vernietigen. Maar juist toen hun woede haar hoogtepunt bereikte, groeide de menigte rondom de Verlosser meer dan ooit. Dat inzicht mag ons moed geven. Laten wij ons niet ontmoedigen wanneer de invloedrijken van deze wereld — de groten, de geleerden of de zogenaamd religieuzen — zich keren tegen het eenvoudige evangelie van Christus. Want de wereld is niet voor altijd gebonden aan de gebedsriemen van de Farizeeën, en evenmin geketend aan de nieuwe fantasieën van filosofen.

Als sommigen onze Verlosser afwijzen, zullen anderen Hem juist aanvaarden. God laat Zijn werk niet varen. Zijn eeuwig voornemen zal standhouden, en het koninkrijk van Zijn Gezalfde zal komen.

Ook al wordt Jezus door de groten van deze wereld verworpen, het gewone volk luistert nog altijd graag naar Hem. Aan de armen wordt het evangelie verkondigd, en het is Zijn vreugde om uit hen nog steeds een volk te verzamelen dat — al zijn zij arm in deze wereld — rijk is in het geloof en God verheerlijkt. Houd daarom rekening met tegenstand, maar zie die als een teken van komende zegen. Vrees de donkere wolken niet; ze voorspellen slechts regen. Maart mag onstuimig zijn, en april mag de aarde verzadigen met neerslag, maar de bloemen van mei en de vruchtbare oogst van de herfst zullen komen — en juist door die stormen en buien heen.

Blijf uw God dienen in de rust van heilig vertrouwen, en u zult zien dat de hand van de Heere niet kan worden tegengehouden, ook al scharen zich de koningen der aarde en overleggen de machthebbers met elkaar. Degenen die destijds in zulke grote getale tot Christus kwamen, deden

dat niet allemaal met zuivere bedoelingen — en ik veronderstel ook niet dat dit ooit anders is geweest. Sommigen kwamen uit nieuwsgierigheid. Anderen wilden slechts horen wat Hij te zeggen had, maar waren niet bereid in Hem te geloven. We weten dat velen kwamen om gevoed te worden met broden en vissen, gedreven door de meest aardse motieven.

Toch kwamen, in het geval waarover wij nu nadenken, veel mensen naar Jezus omdat zij hadden gehoord van de machtige daden die Hij verrichtte — in de hoop dat Hij ook voor hen iets dergelijks zou doen. Want velen onder hen waren zieken, gekweld door de pest of door andere ziekten. Zij kwamen om Hem aan te raken en zo van hun lijden bevrijd te worden. En die zegen ontvingen zij: zij werden genezen en verheerlijkten de naam van de Heere.

Ik zal mij daarom niet bezighouden met het onderscheiden van de verschillende karakters binnen die menigte, maar u eraan herinneren dat wij nooit mogen verwachten dat iedereen die het evangelie hoort, het ook daadwerkelijk aanvaardt. Zoals Jezus eens de berg besteeg en tot Zich riep wie Hij wilde, zo vormt Hij ook nu nog Zijn kerk: een vergadering van uitverkorenen, door de soevereine Heere uit de schare van hoorders geroepen, opdat zij een gemeente van gelovigen mogen zijn.

Dat proces van selectie en scheiding gaat altijd door. De grote hoop die op de dorsvloer ligt, wordt voortdurend gezeefd om het gouden graan te scheiden van het waardeloze kaf. Laten wij ons voor nu richten op degenen die letterlijk tot Christus kwamen, als beeld van hen die geestelijk tot Hem naderen. Ik vertrouw erop dat velen die dit lezen, om dezelfde reden tot Jezus zullen komen als die mensen toen: omdat zij hebben gehoord van de grote dingen die Hij heeft gedaan. Laten wij daarom zonder uitstel aan het werk gaan.

Er springen drie dingen in het oog. Eerst is er **de aantrekkingskracht**: “Zij hadden gehoord welke grote dingen Hij deed.” Daarna **de samenkomst**: “Zij kwamen tot Hem.” En ten slotte zien we **het resultaat** van die aantrekkingskracht en ontmoeting, want er staat geschreven:

“Want Hij had er velen genezen, zodat allen die kwalen hadden, op Hem aandrongen om Hem te kunnen aanraken.”

I. Hier is de AANTREKKINGSKRACHT: “zij hadden gehoord wat voor grote dingen Hij deed”. Beste toehoorders, de situatie van deze mensen is vergelijkbaar met die van u. Er zijn waarschijnlijk maar weinig onder ons die niet hebben gehoord van de grote dingen die Jezus Christus heeft gedaan.

Laten we eerst opmerken dat deze mensen met enig geloof hadden geluisterd. Er deden verhalen de ronde over iemand die blindheid, verlamming en melaatsheid had genezen, en zij namen die verhalen aan als waar. Een verlamde man vertelde hoe hij weer kon springen als een hert, en een blinde verklaarde dat zijn ogen waren geopend. Terwijl deze wonderen van mond tot mond werden doorgegeven, geloofden de mensen dat ze waar waren.

Ik weet dat zelfs degenen onder u die nog niet bekeerd zijn, geloven wat in de vier Evangeliën staat over de wonderen die Jezus verrichtte. U bent ervan overtuigd dat die verslagen betrouwbaar zijn; u gelooft dat de Heere Jezus zieken genas, dat Hij zelfs doden opwekte en boze geesten uitdreef. U aanvaardt ook de grootse belofte van het evangelie: dat Hij in staat is hen volkomen te redden die door Hem tot God komen. Als u dat gelooft, zou u nog veel verder moeten gaan in uw geloof — en ik bid dat de Heilige Geest u juist nú tot dat diepere vertrouwen wil brengen. Want als u reeds zo ver bent gekomen, is het meest redelijke wat u kunt doen, naar Hem toe te gaan met uw eigen nood en erop te vertrouwen dat Hij u zal genezen.

Ik ben ervan overtuigd dat ik met velen die hier aanwezig zijn, ver kan meegaan in de beschrijving van hun geloof. U gelooft dat Jezus Christus grote geestelijke wonderen heeft verricht in het leven van anderen. U hebt gehoord van grote zondaars wier harde harten zijn verzacht, wier karakter is veranderd, wier leven is vernieuwd en wier zonden zijn vergeven. U hebt zulke mensen ontmoet, nietwaar? Misschien is die daad van genade verricht aan uw eigen broer, een goede vriend, of iemand van openbare bekendheid. U kent vele van zulke gevallen, en u gelooft dat dit ware wonderen van genade zijn.

U denkt niet dat bekering slechts een illusie is; zo ver bent u nog niet in uw ongeloof gegaan. Integendeel, u bent vervuld van vurige bewondering en voelt een zekere drang om zelf gered te worden. Terwijl u hier zit, hebt u wellicht vaak gezegd: “Ja, ik geloof dat het waar is. Och, dat de machtige genade van God mij zou vernieuwen, dat ik de zoom van het kleed van de Heiland mocht aanraken, opdat Hij ook mij zou redden.” Maar als u al zoveel gelooft, zou u in alle redelijkheid nóg een stap verder moeten gaan. Ik bedoel dat u werkelijk op Hem moet vertrouwen — Hem, die deze grote dingen heeft gedaan — en dat u uw eigen zaak in Zijn handen legt en daar laat. Dáárin ligt de juiste weg.

Een man die gelooft dat een bepaald medicijn grote genezingen heeft bewerkstelligd, en weet dat

hij zelf lijdt aan de ziekte die dat medicijn geneest, hoeft niet te worden aangespoord om het zelf te gebruiken. Toch doet het mij verdriet dat zovelen van u niet tot dat reddende punt komen, maar blijven hangen aan de rand van het geloof. U ziet de rivier van het water des levens, u verlangt ervan te drinken, want u weet dat die uw dorst kan stillen – en toch loopt u het gevaar te verdrinken terwijl u slechts toekijkt hoe zij stroomt. O Heilige Geest, neem de verblinding van de zonde weg en leer de mensen ware wijsheid.

Velen die tot Jezus kwamen, voelden zich aangetrokken omdat zij hadden gehoord van de grote dingen die Hij had gedaan – en zij geloofden daarin. Toch gingen zij verder, tot de tweede stap die ik reeds noemde: zij putten uit wat zij hadden gehoord een argument van hoop.

Zij zeiden: “Heeft Hij zulke grote dingen voor anderen gedaan? Waarom zou Hij dan niet hetzelfde genadige wonder ook voor ons verrichten?” De verlamde man zei: “Hij, die net zo ziek was als ik, is genezen. Als ik dicht bij Jezus kon komen en Zijn aandacht kon trekken, zou Hij mij zeker genezen.” De blinde zei: “Hij heeft iemand zoals ik genezen. Och, als ik maar kon zitten op de plaats waar Hij voorbijkomt, zou ik roepen: ‘Zoon van David, ontferm U over mij!’ – en Hij zou ook mijn ogen openen.”

Zij konden niet met zekerheid weten dat Hij hén zou genezen, want het feit dat Hij iemand anders had genezen, was op zichzelf nog geen bewijs dat Hij dat ook bij hen zou doen. Maar zij hadden ook gehoord dat Hij behagen had in barmhartigheid, dat Hij zachtmoedig en genadig was, en zich gemakkelijk liet vermurwen. Daarom concludeerden zij dat, als zo iemand zowel de macht had om zulke weldadige wonderen te verrichten als de wil om dat te doen, zij slechts naar Hem hoefden te gaan om deel te krijgen aan Zijn genezende kracht.

Och, dat mijn onbekeerde toehoorders op dit moment net zo redelijk mochten handelen en tot dezelfde conclusie zouden komen! Ik verzoek u, beste vrienden, te zien hoe wijs deze mensen waren, opdat u hen zult navolgen. Voor mij is het even duidelijk als het oplossen van een eenvoudige wiskundige stelling: Jezus heeft mensen zoals ik gered, dus kan Hij ook mij redden. In Hem geloven is even redelijk als eten van wat goed voor u is, wanneer u weet dat het goed is en dat u het nodig hebt; of drinken wat uw dorst lest, wanneer u merkt dat het daarvoor geschikt is en u dorst hebt. Och, dat uw hart mocht zeggen: *Jezus Christus heeft grote daden van genade verricht; Hij is duidelijk bereid om meer te doen – laat mij dan tot Hem komen en mijzelf in Zijn handen toevertrouwen.*

Als dit een tijd is van kalme, weloverwogen bezinning, en de Heilige Geest wijsheid in ons werkt, zal het opnieuw gebeuren dat “een grote menigte, toen zij hoorde van de grote dingen die Jezus deed, tot Hem kwam.” Er moet echter nog één stap worden genoemd. Ongetwijfeld werden deze mensen mede door hun eigen trieste toestand ertoe aangezet om naar Hem toe te komen. Sommigen van hen leden hevige pijnen door lichamelijke kwalen; anderen verkeerden in armoede en ellende omdat zij blind, kreupel, verlamd of misvormd waren. Zij verlangden ernaar verlost te worden van hun gebreken en de armoede die daaruit voortvloeide.

Omdat zij ervan overtuigd waren dat hun gevallen vergelijkbaar waren met die welke door Christus waren genezen, voelden zij een vurig verlangen om te zien wat Hij ook voor hén kon doen. Nu weet ik dat ik mijn toehoorders tot Christus kan roepen tot ik mijn stem verlies, maar niemand zal komen behalve zij die voelen dat zij Hem nodig hebben. En toch, mijn beste onbekeerde toehoorders, u hébt Hem nodig — of u dat nu beseft of niet. Er rust een ziekte op u die u reeds tot geestelijke dood heeft gebracht en u spoedig naar de hel zal voeren. Zelfs de meest morele en beminlijke onder u dragen, tenzij Jezus u met liefde aanschouwt, een plaag in hun hart die hen tot eeuwige ondergang zal brengen. Jezus móét u redden, anders gaat u verloren. Er is geen hoop voor iemand onder u, tenzij die hoop bij Hem te vinden is.

Bent u zich hiervan bewust? Zo ja, kom dan terstond tot de Verlosser. Bent u zich hier niet van bewust? Geloof dan dat het zo is — want zó is het — en laat deze overtuiging u ertoe brengen Zijn aangezicht te zoeken. Bedenk wel dat deze mensen niet enkel kwamen omdat zij ziek waren, of omdat zij zich ziek voelden; zij wisten en voelden dat allang, en toch waren zij thuisgebleven of hadden hun toevlucht genomen tot andere artsen — tot het bad van Bethesda, of tot een andere beroemde bron. Zij kwamen naar Jezus omdat zij, zich bewust van hun nood, ook inzagen dat Jezus hun probleem kon oplossen. Kom dan tot Christus, o mijn door zonde geteisterde toehoorder, want hoe uw toestand ook is — Hij kan u helpen.

Wordt u gekweld door een verhard hart? Door Zijn Geest kan Hij het hart van steen wegnemen en u een hart van vlees geven. Is uw moeilijkheid ongeloof? U kunt de waarheid niet zien, maar de Heere Jezus kan de ogen openen van hem die blind geboren is. Ontbreekt het u aan kracht? Is uw hand verlamd? De Heere kan de verlamde hand bevelen zich uit te strekken — en het zal gebeuren. Het is onmogelijk dat er bij iemand van u een morele of geestelijke ziekte bestaat die de kracht van mijn grote Heer en Meester te boven gaat. Als u maar tot Hem komt, kan en zal Hij u ten volle genezen.

Hij heeft reeds gevallen behandeld die even ernstig en hopeloos waren als het uwe; in het verslag van Zijn genezingen staan voorbeelden die lijken op dat van u — en zelfs sommige die nog moeilijker waren.

Vertrouw erop dat Hij opnieuw kan doen wat Hij al heeft gedaan, want Hij is Dezelfde, gisteren, heden en tot in eeuwigheid. Zijn arm is niet verkort om te redden; Hij kan reiken tot waar de zonde reikt, en terugtrekken wie Satan tot aan de rand van de afgrond heeft gedreven. Wees nu verstandig en handel naar dit feit. Moge de Geest van God u leiden op de weg van inzicht, zodat u vandaag zult zeggen: “Ook ik zal mij aansluiten bij die menigte die, toen zij hoorde van de grote dingen die Jezus deed, tot Hem kwam.”

Moge God het zo geven — ja, Hij zál het geven — want Zijn Woord zal niet ledig tot Hem terugkeren.

II. Ten tweede verzoek ik u na te denken over DE SAMENKOMST. We hebben de aantrekkingskracht gezien; laten we nu eens kijken wat hen samenbracht. “*Zij kwamen tot Hem.*” Merk op dat het horen hen niet tevreden stelde — en ik zou willen dat ik dit ook van al mijn toehoorders kon zeggen. Deze mensen hoorden het verhaal over wat Christus had gedaan, en het zou mij niet verbazen als zij zeiden: “Dat is goed nieuws; vertel het ons nog eens.”

Men vertelde hun dat Hij de ogen van een blinde man had geopend, en een blinde die dat hoorde, riep uit: “Goed nieuws! Vertel me dat nog eens.” Ik kan mij goed voorstellen dat die blinde man vele malen naar het huis ging van degene die over de genezing had gesproken, om te vragen: “Vertel me nog eens over deze zaak.” Ook de vrouw die aan een inwendige kwaal leed, zei: “U vertelde over iemand die genezen werd; vertel ons nog eens over dat wonder.” Maar wat zou u ervan hebben gedacht als zij week na week hadden gezegd: “Vertel ons dat verhaal! Vertel ons dat verhaal!” — en daarna naar huis waren gegaan om te zeggen: “We voelen ons zoveel beter; we zijn getroost door dit goede nieuws te horen”? Wat een dwaze houding zou dat zijn geweest — tevreden te zijn met alleen een verslag van andermans genezing, zonder zelf naar de grote Geneesheer te gaan om eigen genezing te ontvangen.

Hebt u niet onlangs gezongen, in de zin van die bekende woorden: “*Vertel mij dat verhaal steeds weer, want ik vergeet het zo snel; wat in de morgen glinstert, is tegen de middag verdwenen.*” Waarom moet u dat verhaal dan zó vaak horen? Zult u nooit tot de conclusie komen dat Jezus u kan redden, en zult u nooit zelf tot Hem komen? Ik vrees dat sommigen van u tevreden zijn met het trouw

bezoeken van de Tabernakel en beginnen te denken: “Er is hoop voor mij; ik hoor altijd het Woord van God, ik ben een regelmatige toehoorder van het evangelie van Jezus.” Ja, maar dát is het nog niet. Degenen die alleen luisteren, worden niet gezegend in hun daden.

Een hongerige man hoort dat er brood wordt uitgedeeld aan de armen, en hij zegt: “Vertel mij waar het voedsel wordt uitgedeeld en onder welke voorwaarden, dan zal ik mij haasten om het te halen, want ik ben uitgehongerd.” Denkt u dat die arme, uitgehongerde man een week lang alleen zal blijven luisteren en zich verkwikt zal voelen door enkel over brood te horen? Nee — dat zal hij niet doen. Hij zou sterven. Misschien vraagt hij nogmaals: “Vertel het me nog eens; geef mij duidelijke aanwijzingen waar ik heen moet, en ik zal mij haasten om te eten, zoals anderen deden.” Maar hij zal niet verwachten zijn lege maag te vullen door alleen het nieuws te horen — zo dwaas is hij niet.

Toch moet ik concluderen dat sommigen van u weinig verstand hebben waar het om hun ziel gaat. Sommigen van u zouden haast kunnen zeggen, in de geest van dat oude gezang: “*Vertel mij datzelfde oude verhaal, ook al vrees ik dat ik de heerlijkheid zal missen en zal sterven met genade zo nabij.*” O, moge dit bedrog spoedig een einde nemen. Beschouw mij niet als hardvochtig — ik ben slechts eerlijk: het is bedrog, en niets anders, om voortdurend naar het Woord te blijven luisteren en toch te weigeren gehoor te geven aan de oproep ervan.

Moge Gods genade u ertoe brengen onmiddellijk tot Jezus te komen. O, wees niet slechts toehoorders, maar ook doeners van het Woord. Keer u tot Christus en aanvaard Zijn grote verlossing. Merk vervolgens op dat deze mensen niet wachtten tot Jezus naar hén toe kwam. Dat wij moeten wachten tot Jezus naar óns komt, is een veelvoorkomende misvatting — een soort orthodoxe goddeloosheid, een opstandig ongeloof dat zich voordoet als nederige onderwerping. Ik heb wel eens horen zeggen dat men moet “wachten bij de poel van de verordeningen”, in de hoop dat op een dag de engel het water zal beroeren en men er dan in mag stappen. Maar degenen die zo spreken, zijn gewoonlijk niet de meest vruchtbare zielenwinners.

Dat deed mij denken aan een verhaal over een Schot die jarenlang de bediening van een bisschoppelijke predikant had bijgewoond. Uiteindelijk verliet Donald de bisschoppelijke kerk. Toen men hem miste, kwam de predikant naar hem toe en vroeg:

“Waarom komt u niet meer naar de kerk, Donald?”

“Omdat ik gered wil worden,” antwoordde hij, “en bij u krijg ik daar niets voor terug.”

“Ah,” zei de predikant, “dan moet u wachten bij de poel.”

“Ik heb al heel lang bij de poel gewacht,” zei Donald, “heel lang, en het heeft niets opgeleverd.”

“Maar Donald, u weet dat degene die wachtte uiteindelijk genezen werd.”

“Ach, meneer,” zei Donald, “maar hij had tenminste enige bemoediging, want hij zag anderen vóór hem binnengaan. Al die jaren dat ik bij uw bad heb gewacht, heb ik echter nog nooit iemand zien binnengaan — en daarom wacht ik niet langer.”

Donald had gelijk. Niemand kan het zich veroorloven zo’n groot risico te nemen door in ongehoorzaamheid te blijven, in de vage hoop op een niet-beloofde redding. Het evangelie leert ons niet om bij het bad te blijven wachten — en ik wil uw aandacht daar nadrukkelijk op vestigen. Ziet u de menigte die rond het bad van Bethesda ligt? Wat deed Jezus toen Hij die ochtend door de vijf portieken liep? Luister, u zieken die nog steeds bij het bad wachten:

Zegt Hij: “Wacht geduldig”? Geen woord daarvan! Hij koos één man uit die tot de hopelozen behoorde en zei: “Sta op, neem uw bed op en wandel.” Dat is het evangelie: een goddelijk gebod om te geloven en te leven. Onze Heere komt hier, op dit moment, door Zijn evangelie. En Hij zegt niet tegen u: “Wacht, wacht, wacht,” maar: “Zie, nú is de tijd; nú is de dag van verlossing.”

Geloof nú in Jezus, want wie in Hem gelooft, hééft eeuwig leven. Kijk naar Hem — en word gered. Het evangelie dat u hoort, is de stem van Jezus zelf, vergezeld van Zijn eigen goddelijke kracht. Als u dat beseft, zult u gehoorzamen en zult u nú redding vinden, in plaats van langer te wachten. Deze mensen wachtten niet tot Jezus in hun eigen landstreek kwam; toen zij hoorden welke grote dingen Hij deed, kwamen zij tot Hem. Moge u, geleid door de Geest, hetzelfde doen.

Merk vervolgens op dat deze mensen zich niet beperkten tot Zijn discipelen. Satan probeert mensen van Christus weg te houden door hun aandacht te richten op predikanten, evangelisten of andere vooraanstaande gelovigen. Mensen zijn soms diep onder de indruk van een preek en zeggen: “Ik zou graag eens met die gelovige man willen spreken.” Dat is goed, maar het is uiteindelijk niet wat het evangelie voorschrijft. U moet in de Meester zelf geloven; het is niet voldoende om slechts met Zijn dienaren te spreken. “Ik zou graag eens naar zijn spreekkamer gaan,” zegt iemand. Best — ik veroordeel dat niet. Maar de beste spreekkamer voor een zoekende zondaar is zijn eigen slaapkamer, waar hij onmiddellijk de Heere zoekt, zonder dat iemand tussen hem en de Verlosser in staat. Want stel dat u de meest ernstige en bedachtzame godgeleerden die ooit hebben geleefd, zou kunnen uitkiezen, en dat u twaalf van hen thuis bij u zou kunnen houden om dag en nacht met hen

te spreken — dat zou u geen cent waard zijn. Sterker nog, het zou u zelfs kunnen schaden als het u ervan weerhield om rechtstreeks tot Jezus Christus te gaan.

Er is geen redding in mensen, en predikanten mogen nooit worden verward met priesters. Ik verwerp de gedachte om een priester te zijn, zoals Paulus de adder van zijn hand afschudde. Ik heb vaak gezegd dat ik liever “duivel” genoemd zou worden dan “priester”, als dat woord zou inhouden dat ik een ambt bezit dat boven mijn medechristenen uitstijgt, of macht zou hebben om zonden te vergeven of genade te schenken.

Mijn bediening is erop gericht Jezus te verheerlijken — niet mijzelf, noch mijn broeders. Ik durf niet te zeggen: “Zie het priesterschap! Zie de kerk! Zie de sacramenten!” Mijn enige roeping is te verkondigen: **“Zie het Lam van God!”** Ik wijs u van alle bedieningen weg, rechtstreeks naar Jezus Christus — de Dienaar van het nieuwe verbond, die als enige uw ziel kan redden. Deze mensen waren wijs dat zij zich niet beperkten tot de discipelen, want die konden niet in hun uiteenlopende noden voorzien. Zij bleven niet in het gezelschap van de maagd Maria, noch bij Petrus, Jakobus of Johannes, maar haastten zich onmiddellijk naar de Heere Jezus Zelf om Zijn gezegende persoon aan te raken. In dit opzicht wens ik dat u allen hen zou navolgen.

Och, dat u — in de taal van het lied — zou vluchten tot Jezus, naar huis zou keren tot Hem, want Hij wacht om u te redden. Ga tot niemand anders dan Jezus; want de grote dingen die Hij heeft gedaan — en niet de kleine die wij mensen ooit kunnen doen — moeten hoop in uw hart doen opbloeien. Merk bovendien op dat de mensen die in zulke grote getale naar Jezus kwamen, hun bezigheden hebben verlaten. Ik weet niet wat er van hun boerderijen, hun olijfgaarden, hun vee of hun winkels is geworden, maar zij hebben die ongetwijfeld achtergelaten om naar Jezus te reizen. Wij prijzen niemand die zijn werk en dagelijkse plichten verwaarloost, maar ik zeg u dit: wanneer iemands ziel nog niet gered is, kan hem niet worden verweten dat hij alles opzijzet totdat dat wel het geval is.

Die vrouw die ’s morgens met haar waterkruik naar de bron kwam om water te putten, deed iets goeds en gepasts; ongetwijfeld hadden de mensen thuis water nodig om te drinken. Maar nadat zij Christus had horen spreken, staat er geschreven: *“De vrouw liet haar waterkruik achter.”* Sommigen thuis zullen misschien hebben gevraagd: “Waar is het water, vrouw?” Maar zij zou hebben geantwoord: “Ik heb niet aan de arme waterkruik gedacht. Kom, zie een Man die mij alles heeft verteld wat ik ooit heb gedaan — zou dit niet de Christus zijn?” Ach, als u uw waterkruik achterlaat

om Christus te zoeken, zult u daar nooit om worden berispt. Zo'n verzuim kan u slechts tot eer strekken, want wie Christus zoekt, kiest het beste deel dat niet van hem zal worden afgenomen.

O arbeider met een bezorgde ziel, als u met uw kar onderweg bent en het paard stilhoudt op straat terwijl u een gebed tot redding uitspreekt — wie zou u dat kwalijk nemen? Als de machine even stilstaat terwijl de stoker om genade roept, of de weefspoel stilvalt terwijl de wever om vergeving smeekt — zou dat dan geen gerechtvaardigd oponthoud zijn? Als de rolluiken van de winkel een uur langer dan gewoonlijk gesloten blijven, omdat de handelaar de Verlosser zoekt — ja, als zelfs de werkzaamheden van de senaat zouden stilstaan en alle handel van een natie tot rust zou komen zolang slechts één ziel Christus zoekt — dan zou dat het waard zijn. Welke menselijke bezigheid kan immers opwegen tegen de redding van een ziel?

De verkiezingen houden de mensen op dit moment bezig, maar wat betekenen al deze zaken vergeleken met het zeker maken van uw roeping en verkiezing? U bent kandidaten voor de hemel — en de eeuwige verkiezing is oneindig gewichtiger dan alle verkiezingen onder de zon. Want wanneer al het andere voorbij is, zal dit blijven bestaan. Laat uw eerste zorg de zorg voor uw ziel zijn — zoals Maria die het goede deel koos — ook al verwaarloost u tijdelijk dat wat Martha beschouwde als de dringende huishoudelijke plichten. *“Want wat baat het een mens als hij de hele wereld wint, maar schade lijdt aan zijn ziel?”*

Ook velen van deze mensen kwamen van ver. Sommigen kwamen uit het zuiden, uit Judea; anderen uit het noorden, uit Tyrus en Sidon. Sommigen kwamen van over de rivier de Jordaan, anderen uit de heuvels van Edom. Smalle wegen en diepe rivieren konden degenen die vastbesloten waren om naar Christus te komen, niet tegenhouden. O zielen, als u Christus verlangt, laat dan niets u weerhouden! Al zouden er zeven hellepoelen liggen tussen een ziel en Christus, het zou de moeite waard zijn om zich door al hun vuren heen te worstelen om Hem te bereiken. Want als u bij Hem komt, zult u redding en eeuwig leven vinden. Rust niet, ik smeed u, voordat u alle hindernissen hebt overwonnen. Er is een overvloed aan genade bij onze Heere Jezus, die u rijkelijk zal belonen voor uw streven naar Hem.

O, kom tot mijn Meester — hoe ver u ook bent — want het zien van Zijn gelaat zal de vermoeiende reis ruimschoots belonen. Ik verheug mij in de heilige vindingrijkheid van bezorgde zielen wanneer zij verlangen de Verlosser te vinden; zij zullen alles doen om verlossing te verkrijgen. Ik herinner mij

dat, jaren geleden — toen Bijbels nog niet zo algemeen verkrijgbaar waren als nu — een zeer arme man, die zich diep bewust was van zijn behoefte aan Christus, naar het Woord van God verlangde. Hij ging naar een winkel om te vragen naar de prijs van een tweedehands Bijbel — de goedkoopste, de oudste die ze hadden. Toen hij de prijs hoorde, schudde hij zijn hoofd en zei: “Ach, ik heb niet genoeg geld om hem te kopen. Maar als u hem mij van zaterdagavond tot maandagochtend wilt lenen, zal ik er zorgvuldig mee omgaan; u zult de verkoop er niet door mislopen, en ik kan er dan tenminste iets van lezen.” Zodra hij de vriendelijke lening had gekregen, verdiepte hij zich met volle toewijding in het kostbare Boek, tot het moment dat hij het moest terugbrengen. Zo zocht hij Christus.

Sommigen van u bezitten Bijbels — sommigen zelfs een half dozijn — maar u kijkt er nooit in. Het stof dat zich op de ongelezen boeken verzamelt, getuigt tegen u. U doet geen enkele moeite om de Verlosser te bereiken. Moge God u bewaren voor deze onverschilligheid, en moge Hij u brengen tot het besluit om Jezus te zoeken, wie of wat zich daar ook tegen verzet. Wees gretig om naar Zijn evangelie te luisteren, ook al moet u daarvoor ver reizen en wordt u in de menigte ruw opzijgeduwd. Wanneer u het evangelie hoort, roep dan de Heere aan om Zijn zegen daarover. Zelfs als er duistere gedachten opkomen, en Satan u probeert terug te dringen — wijk niet af van uw voornemen. Streef naar de hemel en naar heiligheid. Nooit werkt de Heere in een mens een vast voornemen om de Verlosser te vinden, om hem vervolgens toch verloren te laten gaan.

Eén ding wil ik heel nadrukkelijk onderstrepen: deze arme mensen kwamen, met al hun kwalen, tot Jezus. Wij weten dit, want er staat geschreven dat zij zich op Hem drongen om Hem aan te raken — en Hij maakte hen gezond. Stel dat zij hadden gezegd: “We zullen pas gaan als we genezen zijn.” Dan zouden zij helemaal niet hoeven komen, en dan zou onze Heere voor hen overbodig zijn geweest. Maar nee — de blinde kwam blind, de kreupele strompelde zo goed als hij kon, de verlamde kwam bevend en trillend — maar zij kwamen wél. De arme lijders, met hun vele en zware kwalen — ja, zelfs zij die door duivels bezeten waren — kwamen eenvoudig zoals zij waren. Dát is precies het punt waartoe ik eenieder van u wil brengen die nog niet tot Christus is gekomen: **u moet komen zoals u bent.**

Bent u een dronkaard? U moet ophouden met drinken, maar kom zoals u bent, zodat Hij u kan helpen te stoppen.

Leidt u een onrein leven? Kom en vertrouw op Christus, hoe onrein u ook bent; vertrouw dat Hij u

zal reinigen.

Bent u oneerlijk geweest? Kom tot Hem als een oneerlijk mens, opdat Hij u eerlijk kan maken. Probeer uzelf niet eerst geschikt te maken voor verlossing, want niemand is zo geschikt voor redding als de verlorene, niemand zo geschikt voor reiniging als de onreine, en niemand zo geschikt voor genezing als de zieke. Kom tot de Verlosser — kom zoals u bent. Of, in de geest van het lied uitgedrukt: *Kom, arm en schuldig, kom, afzichtelijk en naakt; u kunt niet te vuil komen — kom zoals u bent.*

Als u van mening bent dat het noodzakelijk is om eerst zelf met het werk te beginnen, wat suggereert u dan anders dan dat de Heere Jezus niets kan doen totdat ú bent begonnen? Wilt u dan zeggen dat Hij niet geheel toereikend is, dat Hij uw hulp nodig heeft? Is Hij zo'n zwakke Verlosser dat Hij niets vermag totdat u Hem in staat stelt te handelen? Denk dat niet — maar kom, alstublieft. U hebt gehoord welke grote dingen Hij heeft gedaan; kom dan nu tot Hem, opdat Hij diezelfde grote dingen ook in u zal werken.

III. Over het derde punt, namelijk HET RESULTAAT, zal ik niet veel zeggen. Van allen die tot onze Heere kwamen — hoe talrijk zij ook waren — werd er niet één afgewezen. Nee, niet één. Is er sinds het begin der tijden ook maar één ziel weggestuurd van de deur van de Verlosser?

O, verkondig het in Gath, maak het bekend in de straten van Askelon, als Christus ooit een zondaar heeft verstoten; want dan zou de tegenstander zich terecht kunnen verheugen over de nederlaag van het evangelie. Laat het weerklinken in de diepten van de hel, en laat elke duivel dansen van vreugde, als hij hoort dat Christus Zijn belofte heeft gebroken en Zijn karakter heeft verloochend door iemand af te wijzen die tot Hem kwam. Ik daag alle eeuwen uit — ik daag hemel, aarde en hel uit — om één enkel geval aan te voeren waarin mijn Heere en Meester ooit een ziel heeft verstoten die haar vertrouwen in Hem had gesteld. Dat is onmogelijk.

Zoals niemand werd afgewezen, zo werden ook allen genezen; en evenzo worden allen die nu in Christus geloven, genezen van de zonde en al haar plagen. “Ah,” zeggen sommigen, “u predikt geloof als de weg tot verlossing!” Inderdaad, wij erkennen dat en zijn er trots op, want het is de zuivere waarheid: geloof redt. “Maar,” wordt er tegengeworpen, “u zou mensen moeten aansporen tot goede werken, opdat zij zalig worden.” Luister, beste vriend: als de mensen die in Jezus geloven geen goede werken verrichtten, en als dit geloof hen niet maakte tot morele, eerlijke, nuchtere en

heilige mensen, dan zou ik u gelijk geven. Maar wie kan volhouden dat de leer van het geloof iets anders is dan zuiverend en heiligend, wanneer de bewijzen overvloedig zijn dat juist deze prediking van het geloof — en niet van werken — de krachtigste oorzaak is van ware deugdzzaamheid en heiligheid?

Degenen die voortdurend roepen: “Werken, werken, werken,” beschikken doorgaans zelf maar over een schamele voorraad van diezelfde vruchten. Denk aan het tijdperk van Laud en zijn half-pauselijke prediking — wie waren de aanhangers van die leer anders dan de wellustige cavaliers? En degenen die de verlossing door genade verkondigden — wie waren dat anders dan de vroomste mannen van het land, de puriteinen, tegen wie niemand iets kon inbrengen, behalve dat zij té ernstig goed waren, de sabbat té nauwgezet hielden en té gewetensvol voor God wandelden? Och, dat men ons eveneens van diezelfde fout zou beschuldigen! En als dat verachtelijk is, dan zijn wij vastbesloten nog verachtelijker te worden. Hoe kan deze goddelijke moraal van liefde ooit in ons worden gewekt, tenzij de Heere Jezus door Zijn Heilige Geest ons een hart schenkt dat leert op Hem te vertrouwen en Hem — en Hem alleen — als onze redding te aanvaarden?

Eén ding mag niet onvermeld blijven: aangezien ieder die tot Christus kwam genezen werd, nam de aantrekkingskracht voortdurend toe. Stel dat er vijfhonderd mensen waren genezen; toen er nog eens honderd kwamen en eveneens genezen werden, waren er zeshonderd om opnieuw anderen aan te trekken. En als er de volgende dag wederom honderd werden genezen, waren er zevenhonderd om nog meer te bewegen te komen.

Sinds het begin van de wereld is er nooit een tijd geweest met zoveel redenen voor een zondaar om tot Christus te komen als er vandaag zijn. Denk daar eens over na: elke ziel die de Heere heeft gered, is opnieuw één levend bewijs dat Hij ook mij — en u — kan redden.

Wanneer we filosofisch redeneren, noteren we een feit zodra we het waarnemen, maar we trekken daaruit nog geen algemene conclusie; één enkel feit kan immers geen regel bewijzen. Hebben we echter twee of drie dozijn feiten, dan kunnen we een algemene stelling formuleren. En als we er tweehonderd of driehonderd hebben, dan zijn we des te zekerder van de waarheid ervan. Welnu, al meer dan achttien eeuwen gaat onze Heere Jezus Christus voort met het redden van zondaars — en op dit moment heeft Hij meer zondaars gered dan ooit tevoren. Ze blijven komen, ze blijven komen — en Hij blijft hen redden. Elk van hen is een levend bewijs dat ook u tot Hem kunt komen.

O mijn beste toehoorder, waar bent u – u, die God misschien vandaag wil zegenen door middel van deze preek? Kom onmiddellijk en zeg: “Ook ik zal Hem mijn ziel toevertrouwen, want Hij heeft de macht om mij te redden.” Dan zal er weer één naam worden toegevoegd aan de lange lijst van Zijn wonderbaarlijke genezingen. Moge de Heere het zo geven – en aan Hem zij de eer.

Ik wil nu een paar minuten besteden aan werkelijk ernstig werk, waarbij God de Heilige Geest mij mag helpen, terwijl ik degenen die nog nooit tot Jezus zijn gekomen, dringend smee om nu – onmiddellijk – tot Hem te komen.

Beste toehoorder, als u vaak hebt gehoord van wat Christus heeft gedaan, en toch zelf nog nooit tot Hem bent gekomen opdat Hij ook in u een dergelijk werk van liefde zou doen, dan smee ik u: laat niets u nog tegenhouden. Kom – in de eerste plaats – omdat Zijn naam u uitnodigt: **Jezus**, wat betekent *Verlosser*. U bent zondig, maar Hij heeft vergeving. Kom tot Hem; u zult goed ontvangen worden – als zondaar door de Verlosser. Kunnen twee dingen beter bij elkaar passen?

Zijn naam is ook **Christus** – dat wil zeggen: *de Gezalfde*. God heeft Hem gezalfd met macht om te redden en Hem de opdracht gegeven dat werk te volbrengen. Hij moet en zal Zijn hoge ambt vervullen door te redden wie tot Hem komen. Het is Zijn taak om te redden, en u kunt er zeker van zijn dat Hij geen loze titel draagt en zich niet voordoe als iemand die Hij niet is. Kom dus – kom tot Hem die een ware Verlosser is voor ware zondaars. Hij is een door God aangestelde Verlosser; vertrouw de zorg voor uw ziel aan Hem toe. De naam die Hij draagt, klinkt als een zilveren klok, en dit is de melodie ervan:

“Kom, en wees welkom!

Kom, en wees welkom bij Jezus Christus.”

De macht van onze Heere zou u ook moeten aanmoedigen om tot Hem te komen – daar heb ik al over gesproken. Niets heeft Hem ooit in verwarring gebracht. Stormachtige winden en woeste golven gehoorzamen Hem; zelfs de duivels vluchten voor Hem. Kom tot Hem – Hij is machtig om te redden. Kom en leg het volle gewicht van uw ziel op Hem. Laat u vervolgens winnen door Zijn karakter. Er is nooit zo’n grote liefde geweest als die van Jezus. Hij spreekt geen harde woorden tot zondaars die tot Hem komen; Hij schenkt hun overvloedig genade en verwijt hun niets. Heeft Hij niet gezegd: “*Ik zal hen genadig ontvangen en hen vrijelijk liefhebben*”?

O, kom tot Jezus. Ik roep u niet op tot Mozes met de gebroken tafelen der wet aan zijn voeten,

donderend van verontwaardiging; ik nodig u uit tot Jezus, met Zijn doorboorde handen en geopende zijde, die zielen smeekt om tot Hem te komen. Kom tot Jezus, want God heeft het tot Zijn eer gemaakt om zondaars te vergeven. Constantijn had een zoon van wie hij veel hield en wilde dat het volk hem zou eren. Daarom liet hij zijn zoon, nog als kind, genadebrieven en oorkonden ondertekenen, zodat alle weldaden van de koning de handtekening van de prins droegen. Zo ondertekent Prins Emmanuel en verzegelt Hij goddelijke genadebrieven voor de grootste zondaars. De grote God in de hemel heeft behagen in het werk van Zijn Zoon, want daardoor wordt Hij geliefd bij de mensen en verheerlijkt in de hemel. Aangezien het Hem eer brengt om u te redden, kom dan tot Hem — en wees niet bang.

Laat mij u nogmaals herinneren aan de voorbereidingen die zijn getroffen om zondaars te redden. Christus is gestorven om hen te redden; Hij heeft Zijn bloed vergoten om hen te redden — en denkt u werkelijk dat Hij wil dat al die kostbare voorbereidingen vergeefs blijken te zijn?

Ik moest gisteravond glimlachen om een klein voorval in mijn eigen huis. Drie van onze vrienden hadden de hele dag voor mij geschreven, en mijn vrouw had — in de verwachting dat zij bij ons de thee zouden gebruiken — de tafel rijkelijk gedekt en versierd met bloemen. Toen ik de kamer binnenkwam, zei ik: “Ze kunnen niet blijven voor de thee, want er is een vergadering in het weeshuis en ze zeggen dat ze zich moeten haasten.” Ik moet bekennen dat ik met medelijden naar de mooi gedekte tafel keek. Maar mijn lieve vrouw zei vastbesloten: “Nee, nee, ze kunnen niet weggaan — ze móeten hun thee drinken! Ik kan niet zo’n tafel dekken en dan niemand hebben om te komen eten. Ga naar buiten en breng die weglopers terug; dwing hen om binnen te komen.” Dus haalde ik hen terug — en zij waren bepaald niet terughoudend om aan te schuiven en te eten. Het zou een grote teleurstelling zijn geweest voor de gastvrouw als niemand van haar maaltijd had genoten.

Dit is een eenvoudig verhaal, maar het illustreert een groot beginsel: de genade van onze Heere is bedoeld om gebruikt te worden. Hij heeft een tafel gedekt, en Hij wil dat zondaars komen om te eten. Wat zei de koning die een bruiloftsfeest voor zijn zoon organiseerde? “*Ga snel de wegen en heggen op, en dwing hen binnen te komen.*” Zo werd de bruiloftszaal gevuld met gasten. Het waren misschien vreemde gasten, maar zij vulden de zaal; ongewoon meubilair wellicht, maar noodzakelijk. Want een bruiloftsmaal zonder gasten zou een schande zijn voor de koning — gasten zijn onmisbare onderdelen van de feestvreugde.

O, u die het verst van God verwijderd bent — de barmhartigheid van mijn Meester verlangt uw ellende te zien, opdat Hij die kan verlichten. Uw leegte heeft Hij nodig, opdat Hij die kan vullen uit Zijn volheid en u genade op genade kan schenken.

Ik wil nog één ding zeggen. Ik weet niet of het indruk zal maken op de aanwezigen, maar ik hoop van wel. Ik zou zo graag willen dat u tot Jezus kwam — al was het maar omwille van Zijn dienaren. Als ik een beeldhouwer was die een standbeeld maakte, zou ik het gevoel hebben dat elke hamer- of beitelslag een blijvende indruk achterliet, zodat ik, zelfs als ik maar een klein stukje van de harde steen bewerkte, toch vooruitgang boekte en wist dat mijn werk zou blijven bestaan. Helaas is mijn werk bij sommigen van u niet blijvend. Ik doe elke zondag mijn best, maar ik boek weinig voortgang, want u lijkt wel standbeelden van ijs — en de zes weekdays doen alles smelten wat op één sabbat is gevormd. Het is vermoeiend om tevergeefs te werken.

Een schilder neemt zijn penseel, en al is het werk moeilijk, toch heeft elke strek betekenis; elke tint en schaduw is een stap vooruit. Maar helaas — bij sommigen van u lijkt het alsof ik in het zand schrijf: het getij van de week wist telkens de sporen van de sabbat uit. Moet ik altijd vanaf de preekstoel weven wat thuis onmiddellijk weer wordt ontrafeld? U weet niet hoe verdrietig wij soms tot onze Meester zeggen: *“Wie heeft ons bericht geloofd, en aan wie is de arm van de Heere geopenbaard?”* Wij zouden er alles aan willen doen om onze toehoorders tot bekering te zien komen, opdat onze Meester eer zou ontvangen. Het bedroeft ons diep wanneer mensen niet gehoor geven aan Zijn roepstem.

Als wij geen zielen tot de voeten van de Verlosser zien komen, voelen wij ons soms zo moedeloos dat wij haast zouden willen sterven. Ik las onlangs over een oude predikant die, voor zover hij wist, al zo’n twintig jaar geen enkele bekering had meegemaakt — hoewel hij een oprecht man van God was. Uiteindelijk, na veel gebed, kondigde hij aan dat hij niet langer op die plaats zou prediken, maar zijn ambt zou neerleggen. Onder tranen gaf hij zijn gemeente de reden: “Ik doe geen goed onder u. Er worden geen zielen gered, en misschien zou u naar een andere predikant beter luisteren. In elk geval wil ik iemand die nuttiger zou kunnen zijn, niet in de weg staan — daarom neem ik afscheid van u.”

Toen hij wegging, kwam er een oude vrouw, Sarah genaamd, naar hem toe en zei:

“O meneer, u kunt niet weggaan, want u bent degene die mij drie of vier jaar geleden tot Christus

hebt geleid.”

“Jij?” vroeg hij verbaasd. “Sarah! Ik dacht dat jij iemand was die niets om mijn bediening gaf.”

“O meneer,” antwoordde ze, “het is mijn voedsel en mijn drank geweest.”

“Vrouw,” zei hij zacht, “waarom hebt u mij dat niet eerder verteld? Mijn hart brak onder de last van moedeloosheid.”

In de loop van die week kwamen twintig of dertig mensen naar hem toe om te getuigen dat zij door zijn bediening de Verlosser hadden gezocht en gevonden. Het enige wat hij kon zeggen was:

“Geloofd zij God, ik zal mijn post niet verlaten. Maar waarom hebt u mij dat niet eerder verteld? Wat een slapeloze nachten had ik kunnen vermijden, als ik het had geweten.”

Sommigen van u zijn wellicht gered, maar hebben dat gezegende feit nooit beleden. En ik vraag u: handelt u vriendelijk en recht tegenover de dienaar van de Heere als u hem zijn loon onthoudt en zulke troostrijke berichten verzwijgt voor zijn bezwaarde hart? Maar goed, laten we dat even laten rusten. U die niet hebt gezocht en niet hebt gevonden — welke boodschap zal ik vanmorgen naar mijn Meester brengen, wanneer ik straks naar boven ga om alleen met Hem te spreken? Zal ik Hem vertellen dat u niet in Hem gelooft? Ik stel Hem nogmaals aan u voor als Degene die u kan redden — zult u Hem opnieuw afwijzen? Of zal de boodschap zijn dat u op Hem vertrouwt voor uw redding? Moge God u een wijs antwoord schenken, omwille van Jezus Christus. Amen.

